

ELŐFIZETÉSI ÁR:
 Egész évre 6 frt.
 Félévre 3 „
 Negyedévre 1 frt 50 kr.
 Bérmentetlen levelek csak ismert kezekből fogadtatnak el.
 Kéziratok nem adatkak vissza.
 Egyes szám ára 20 kr.
 A nyilttérben minden garmond sor díja 20 kr.

ZEMPLÉN.

Társadalmi és szépirodalmi közlöny.

(Megjelenik minden vasárnapon.)

HIRDETÉSI DÍJ:
 Minden egyes szó után 100 szóig 2 kr.
 Azonfelül 1 kr.
 Kiemelt, díszbetűt s körzettel ellátott hirdeményeket tömöríték szerint, minden 1 centimeter után 3 kr. számítatik.
 Állandó hirdetéseknek kedvezmény nyújtatik.
 Hirdetéseket a „Zemplén” nyomdájába küldendők.

Előfizetésre való felhívás

„ZEMPLÉN”

1882-ik évi folyamára.

A „Zemplén” jövő 1882 évvel 13-ikévfolyamába lép. Bizonyára nem csekély idő ez egy lap életében s jelzi azt, hogy az irodalom kedvezőtlen viszonyai között is meg tud élni; ami viszont egészséges szervezete téré vall.

Nem látjuk szükségét annak, hogy lapunk irányáról ujabban nyilatkozzunk, annyival inkább, mert azt már jól ismeri olvasóközönségünk s mert 12 év alatt számbavehető kifogást nem tett ellene, ujjmutatásul vesszük arra nézve: hogy maradjunk a régiék s így hát azok is maradunk.

Senki sem tagadhatja, hogy Szemere Miklós elhunyt költőnk nagyérdékü levelezéseinek megkezdésével lapunk értéke nevedett s azokkal nemcsak e nagy megye, de az egyetemes magyar irodalom figyelmét is magunkra vontuk. E becses közkincsek **folytatolagos közlésével** azt hisszük: az érdekeltség lapunk iránt még inkább fokozódni fog.

Van még egy más körülmény is, mely szükségessé teszi azt: hogy a „Zemplén” jövőre az eddiginél tágasabb olvasó körrel bírjon s hogy különösen a községek által is megrendeltessék. E körülmény az új végrehajtási törvényben leli bővebb magyarázatát: **melyszerint 1882. január 1-től fogva minden 300 frttól 2000 frtig terjedő bírói árverések hivatalos meghirdetése lapunk útján fog eszközöltetni.**

Felkérjük tehát a „Zemplén” eddigi

t. olvasó közönségét, továbbá a megyei, ügyvédi, bírói és jegyzői kart: hogy lapunkra előfizetni s az előfizetési pénzeket **postai utalvánnyal e hó 25-ig a szerkesztőséghez beküldeni sziveskedjenek**, hogy az új év kezdetével mindenkinél teljes számú példányokkal szolgálhassunk.

Előfizetési ár:

Egészévre 6 frt
 Félévre 3 frt
 Negyedévre 1 frt 50 kr.

A „Zemplén” szerkesztősége.

Borászatunk bajai.

Nagy tollharcz folyik az összes hazai sajtóban, folytonosan a felett, hogy miért nem fizeti ki magát hazánkban a szőlőtermelés. Az egyik a szőlőföldnek csekély termését mondja a baj okának, a másik pedig a bor nem elég magas árát hozza fel okúl, a harmadik pedig egy borkiviteli részvénytársulat alapításától teszi függővé a magyar szőlőbirtokos jobblétét.

Véleményem szerint azonban mindnyájan a setétben tapogatóznak, mert hogy a szőlőművelés hazánkban magát ki nem fizeti, annak egyedüli oka az, hogy nem tudunk kivitelképes palackkért borokat előállítani.

Be van bizonyítva az, hogy Amerika ellen a versenyt borunk kivitelével e világon ki nem bírjuk, bort azonban a megrendelőnek még e haza határán belül sem vagyunk képesek kivitelképes és palackkért állapotban szállítani, ha pedig külföldre kell szállítanunk, akkor oda rendesen már mint moslék, használatlan állapotban érkezik meg.

Francziaországot, borait illetőleg a szőlőtétü megbénította kivitelképességében, és most volna tehát a legalkalmasabb idő arra, hogy a francziák által eddig fedezett világ-bor-szükségletet mi fedeznénk. Ehez azonban kivitelképes palackkért borok kellenének, ha pedig ezeket keressük hazánkban, rendesen az reá a felelet: hogy nincs.

A fentebb jelzett bajon tehát segíteni szándékom akkor, midőn egy oly pasztorizáló gép rajzát mutatom be a t. közönségnek, mely rendelkezésemre áll és melylyel óránként 200 palack iskolázott bort lehet felhevíteni 55—65 hőfokra saját palackjában és éjjel-nappal folytonosan dolgozhatni vele.

Ily módon pasztorizált 4 puttonyos tokaji asszú és tokaji 4 puttonyos muskatal bort palackokban az 1881. nyárban már forgalomba hoztam, azért, hogy ezen eljárás és kezelés helyessége és biztos hatásáról a magyar szőlőbirtokos osztályt meggyőzhessem.

Ezen gyakorlati géppel pasztorizált tokaji palackborokat az 1881. év nyarán folytonosan szobámban tartottam és még hozzá ablakom közé is kitétem, hová reggeltől délutáni 2 óráig folytonosan sütött a nap és mégis a tokaji borok sem erjedésbe nem mentek sem alját nem vertek, sem meg nem zavarosodtak, pedig többet kívánni már nem lehet.

Küldtem belőlük a legnagyobb hőségben Fiuméba is, a hóva szinte tükörtisztán érkeztek meg és a nyár folyama alatt az ottani meleg pinczékben sem erjedésbe nem jöttek, sem meg nem zavarosodtak, sem pedig alját a palackban nem vertek.

Van továbbá egy saját hordójában 55—65 hőfokra pasztorizált közönséges fehér iskolázatlan korcsmai hordóborom, mely

TÁRCZA.

Szemere-hagyományok

Szemere Miklós levele, Tompa Mihályhoz.

Kedves Miskám! Mi bünösök, újra tömerek ideje, hogy hallgatunk. Én csak azért haragszom rád, hogy mersz te velem a rösttségben vétkedni?... Ez barátom az én kizárólagos jogom! Tehát add meg magadat s irj gyakrabban.

Barátom, én mindig készülök hozzád s mindig honn maradok. Petőfiként: „A czudar sors rutul bánik velem.” Van nekem két trójai fa ló forma állatom, kőfalakat kén bontani, hogy a város kapuján beférhessenek; ha Ossian volnék, Sifád s Duzronjálnak keresztelném őket s elénekelném, mily gyors futásuak: így azonban csak annyit mondom, hogy rettentő lassan másznak. Az egyik t. i. fiatal, másik felette vén lévén, ezt is amaz kéntelen huzni, mint egykor Orlando Furioso czepelte maga után döglött lovát. Ily emeritus állattal én barátom hosszabb utra indulni nem merek. Hatszáz vásárt jártam már be, de sem az ifjabbhoz nem leltem társat, sem nem adhattam tul rajtok; pénzem pedig más lovakra most nincsen. Pap vagy, könyörögj esdért, mert ha — mint tavaly — ez idén sem terem semmim, soha se gázolok ki a paupertásból. Német és szárazság, e két ellenség teendi tönkre Miklós czimborádat!

Szándékom volt Kassán volt fogoly társaimat s onnan téged látogatni meg. Az elsőt minap megtevém, az utolsó újra továbbra marad, —

májushó végére; ekkor az én kedves oldalbordám gazdái éhletlenségem e bölcs vezetője, nélkülözhetni fogja igás lovait. Először Zubogynak fordítandom rudamat s úgy Kelemérnek: igérkezvén őszkor Ragályi Pálnénak, (testvérektől valók vagyunk) mutatnom kell, hogy ő az első persona előttem s te csak a második. Ezt hozza magával az igazság és becsület s szeretem is e szives jó rokon németet. — Bizony ember! igen szeretnék már valahára lenni veled s látni halhatatlan festéssel s halandó verseddel dicsőített paplakodat s megismerni szép kis feleségedet, kit te sem mirevaló, mind e mai napig sem énekelte meg!

Igazán, az ember nem egyéb, mint e gér s a sors macska; a mint egyet lépsz, nyakon csip. E télen — s azt hidd el — négy nap mulva már indulandó valék feléd, midőn én s kocsisom egyszerre ágyba esünk s ő tudógyuladással, én más bajokkal vegyült roppant Katarrhussal tovább mint öt hétig veszdünk. Ekkor még bucephalusom vén csontjai nem voltak ép annyira megromsolva, mint jelenleg s hát csak rászántam magamat, hogy ellisztelek valahogy hozzátok.

Micsoda?... s te még engemet mersz megtámadni, hogy olykor gyanakodó vagyok. Jaj neked! s ha Timon embergyülő lett, ki az oka, nem az emberek?... Ha Szemere Miklós gyanakodó legjobb barátai iránt is, ki az oka?... Vajjon nem ti bünösök?... Midőn szegény fejem ilyeket tapasztal, hogy ugyanaz (Tompa Mihály) ki pár héttel előbb utálja Petőfit velem elkövetett alacsonyágáért, a mint Pestre megy s összeczimborál Petőfivel, ezt írja amaz iránti boszus kifakadásomra vissza: „de mi bajod neked barátom azzal a Petőfivel?... Midőn legsuj-

több argumentumomat nem meri szemébe mondani, sőt állítja, hogy: ha szemben volnék vele, én sem m e r n é m neki előhozni s midőn ugyanaz (ismét az én czimborám, Miska) kit Pesten Petőfi, mint egy kolyók a megszéldített oroszzlant, kénye szerint vezet madzagán, később boszankodik hozzám irt levelében, miért enged Petőfivel paczkázatni magán a magyar közönség?... Midőn — mondóm: Miska, így! Miklós kénytelen amugy! Tehát csitt! csupán az én hasonlíthatlanul dicső szívem az, mely az ily crimenek daczára is kész benneteket kegyébe fogadni. — Szemere Bertiről, Erdélyiről majd szóval s meglátod s egész alázottsággal elfogod ismerni, hogy Miklós azért gyanakodó, mert számosak a ti vétkeitek.

S tehát Kerényi csakugyan Amerikában van! Olvastad alkalmasint, hogy hoszan tartó vészszel küzdött s hogy midőn a hajóból a partvivő dereglyére lépne, a tengerbe bukott. Szegény Frigyes! a szalánczi várban voltunk együtt utólszor, — sőt utólszor szekeremen az állásban, hol ő, én s Róthfeld megettük a bucsu-pecsenyét s megittuk a bucsu borát. S most minden legkisebb körülmény felvillan előttem ismeretségünk: első látogatásom nála, oda futásod késő este s szobája s a görbe vasszék, melyben lógáza magát s Ördög, Dankó, Irányi és Lukács s hozzám jöveletek s a pataki gyógyszerárús szép lyánkája! Frigyes ígerte, hogy fog olykor írni Amerikából, — meglátom megváltja e szavát?

Igazad van, hogy visszakívánod a multat! magam is úgy vagyok vele, kivált ifjabb koromat, szinte megsiratni volna kedvem, mint valamely elhalt szeretőmet, — pedig az idő is olyan, mint a ragyás lány, csak messziről sima, közlőrl gödrös, — még a mostani sötét napoknak is lesz

1881. június 20-án hevitettett, akkor csapra ütöttem és azóta magyar paraszt módjára folytonosan naponkint kóstolgotam a fővárosi pinczemeszterekkel és borezet-gyárosokkal, és még 1881. november 13-ika s borom a nyáron át egy meleg fás-pinczében meg nem zavarodott, meg nem penészedett, virágos nem lett, és meg nem eczetesedett, noha feltöltve soha sem volt, valamint lefejtve, avagy derítve sem 1881. június 20-ika óta máig és azelőtt sem, és így mint szűz bort, a melyet a magyar szőlőbirtokos osztály akar folytonosan inni, képes voltam ép állapotban eltartani 1881. június 20-tól november 13-ig feltöltetlenül, lefejtetlenül, derítettlenül s csapra útve s folytonosan a csapon a hordóból eresztve s fogyasztva az által, hogy a kívánatra rajzban megküldendő, saját hordójában hevítőgéppel pasztorizáltam.

Ezeknek közlése után borászatunk legfőbb bajait orvosolva hiszem és tokaji kivitelképes palaczérett palaczkort bárkinék küldök, a hordóban levő iskolázatlan pasztorizált fetőtlen fehér korcsmai közönséges bort pedig fás-pinczémben bárki megízlelheti a végett, hogy állításom alódiságáról saját szemével, nyelvvel meggyőződhessek

Fromm Antal.

Levelezés.

Szerencs. 1881. decz. 19.

Tekintetes szerkesztő ur!

Becses lapjának decz. 11-én megjelenő számában előre jelzett szerencsi hangverseny, melyet a sárospataki jókedvű diákság énekkara tartott városunk és vidéke közönségének felvidámítására, teljes mértékben sikerültnek mondható. Az énekkar első megjelenésével, meghódította a közönséget. A „Garibaldi indulót” (a műsorozat első pontja.) — a „Népdalok” címmel jelzett egyveleget, továbbá a „Szabadságdal”-t, oly határozottsággal, könnyűséggel, s e mellett is oly tüzzel, s itt-ott oly gyönyörű árnyalásokkal dalolták, hogy nem csak egy ily minden évben újra alakuló, s folyvást változó karnak, hanem bármelyik jeles daleyletünknek is becsületére válhatott volna. Meglátszik az előadáson a gyakorlottság, s érzik az ügyes mester vezetése, a derék praecentor buzgalma. — Különösen az egyvelet mely szebbnél szebb dalok füzére, a különben is fogékony keblű ifjak a legnagyobb hatással énekeltek. Utolsó dalukat a közönség megújráztatta. — A műsorozat többi pontja is mind a legkitünőbbben sikerült. Virág József a „munkácsi rab” elszavalásával mély érzést, s nem közönségest ragikai erőt tüntetett; fel Szalay Károly szenior ur, a kit Ujhely t. közönsége is, mint vig szavalót nagyon előnyösen ismer, nem csak mint páratlan komicus szavaló mutatta be magát „A nők panasza,” —

„Sárai Mátyás,” „Özvegy ember” cz. költemények földentő előadásával, hanem mint hehedü virtuóz is a „Boka keservét” kitünő ügyességgel játszotta. Ezeket kívül kikell emelnem még Perecz Samu és Sárkány Dániel „Flóta-duett”-jét, és különösen Perecz Samu magán dalát, mely az egész hangverseny fénypontja volt, többször kihívták, s a zajos tapsot valóban meg is érdemelte. Szóval a különben is változatos műsorozat a legmagasabb igényeket is fényesen kielégítette. —

Az anyagi sikerről nem irhatok, mert azt nem ismerem; de azt hiszem, hogyha a városi nagy vendéglőben tartatik az előadás, még nagyobb számú közönséghez lett volna szerencsénk, mert a mitől előre féltünk, — dacára az állomási főnök ur mely halára kötelező buzgalmanak, — csak ugyan bekövetkezett; ugyanis a vasuti vendéglős minden ételnek és italnak oly magas árt szabott, hogy a különben sem valami duzzadt tárczájú diákokat, épen úgy, mint a közönséget hatalmasan megkoppasztotta.

A mi pedig a kedvet, a mulatságot illeti, arról eleget irok, ha azt mondom, hogy a mi közönségünk így, mint most, igen-igen régen nem mulatott. — A Harangodnak és vidékének diszevirága összegyűlt itt. Szilaj jó kedvvel járták reggeli öt óráig. Az első négyest 40 pár tánczolta, pedig a hely szűke miatt sok szép fiatal asszony csak nézni volt kénytelen. Jelen voltak: Fülel járásbíróné két leányával Evi és Annával; Kolos Barnáné; Farkas Gyuláné; Rittinger Lajosné; a két állomási főnökne; Vitányi Bertalané; Neuman Mára asszony; Szénásiné; Blaháné; Nyeseiné és nővére; ezeken kívül még számos fiatal asszony: a leányok közül különösen megemlíthetem, a kikre emlékszem: Margitai Mariskát, Sebő Mariskát és Gizellát, s a kitünő tánczos Dubán Jolánt és Menyhart Ilonát Kohányi Vilmát és Bellát, Szilágyi Juliskát, Sipos Erzsikét, Dózsa Annát, Encsi Rózát stb. Voltak ezen kívül még sokan, a kik mind, szépségökkel, jó kedvökkel fokozták a fiatalság derült kedélyét s a mamák örömet.

Most azért más ohajtásunk nincsen is, mint az, hogy azt az énekkart, azt az ifjúságot, a mely sok oldalú képzettségével, nemes törekvésével, hazafias érzelmeivel jó kedvű dalaival oly kellemes estét szerzett minékünk, hazza vissza az Isten közénk minél előbb, akkor aztán majd a mostani deficitet is, ha ugyan van, — a megalapított jó hírnév alapján, biztosítom, hogy kipótolandjuk. —

Isten velök.

Sajó Lajos,
szerencsi polgár.

Különlélek.

Eljegyzés. Apagyai Bertalan m. k. honvédhadnagy f. hó 11-én jegyezte el Nagy Károlyban Tatar Mariska kisasszonyt.

Kinevezés. Kray István s.-a.-ujhelyi kir. alügyész az eperjesi kir. tötvényszékhez ügyészszé neveztetett ki.

Első hó. E hó 19-én virradóra tenyérnyi hó esett; de a langyossá vált időben mihamar

sárrá s vízzé változott s a karácsonyi vásár — mintha már ez vásári törvény volna — derekasan lucskos volt.

Hangverseny. A műkedvelői előadásokból felmaradt deficit fedezésére rendezett hangverseny f. 17-én a megyeház termében kis számú közönség részvéte mellett tartatott meg s aligha egy második deficitet nem eredményezett. A közönség elmaradásán nem csodálkozunk; az ünnepek előtt rendszeren házi dolgokkal vannak a családok elfoglalva s az eféle multságokat a közönség álló farsangtól várják, de más részt — valljuk meg őszintén — a czélt, melyre az rendeztetett, nem találta olyannak a közönség, hogy miatta elment volna az áldozatkétség határáig. A hangverseny lefolyásáról általában kedvezőleg nyilatkozhatunk; ismert egyének működtek benne közre, kiket nem zavar többé a lámpaláz s másrészt a részvételem sem veszi szárnyát előadási kedvüknek. Teörzsök Gyula ur szépen énekel, Székely Elek ur Saphir magán vigjátékát ugy pointirozta, hogy az egy jeles színésznek is becsületére vált volna. Hudich József ur, Farkas Bertalan humorizkét bizonyára még érdekesebbé tette volna, ha hangjával ez estén kellőképpen rendelkezik vala. Olchváry Béla ur hegedűjátéka viharos tapsokat vont maga után mint a kis 10 éves Pollacsek Elemér zongorázása, kit hatalmas technikájából itélve, már is úgy tekintünk, mint Ujhely büszkeségét. A hangversenyt kedélyes táncz zárta be Mányi Lajos jó zenéje mellett, ki mióta elhagyta városunkat zenekarát ugyancsak rendezte.

A szolgabírákra vonatkozó multkori közleményünk nem volt egészen korrekt, amennyiben a fegyelmi vizsgálat elrendelése az uj helyi szolgabíró kivételével lett megpendítve a k. bizottsági ülésen, miután a közmunka pénzek e szolgabíroság részéről már ez évi september hóban befizetve s a megyei közpénztárba beszolgáltatva lettek.

Klein Jenő jeles fiatal fényképírónk, pár heti budapesti tartózkodásából, tegnapelőtt hazakerkezett s magával hozta mindazon gyakorlati ismereteket melyek a fényképírás terén ujabbban felmerültek, s a folyton kutató elme nagyhorderejű vívmányaiként becsültetnek. E körülményt ezért is jelezzük olvasó közönségünknek, mert a közelgő ünnepek ajándékai között legtöbb értékkel bírónak tartjuk: ha szereteteinket egy-egy művésziesen kivitt arcképpel lephetjük meg. Erre való nézve a fényképíró ügyességének kezére dolgozik a hóvilág, mely az üvegeterem segítségével a képek sikerét jó részben biztosítja.

More patrió. A sok ósdi szokások között, hogy is gyakoroltatnék nálunk másként a disznóperzselés is mint a szép apák idelében? A ki nem hiszi meggyőződhetik nap-nap mellett, csak reggeli 5—6 óra tájban nézzen szét a városban s látni fogja, hogy a fűtőházakon levő házak udvarán is gomolyog fölfelé a nem éppen legkedvesebb illatot terjesztő füst és láng. Hát bizony ott mind megannyi helyen — disznót perzselnek. Ugyan helyén van-e ez? Bizonyára nincs. Azt hisszük, hogy e felszólalásunkból tudni fogják az illető helyen, hogy az ilyen abnormis állapot ellenében mit kell tenni.

Meghívó. a sárospataki városház termében, a sárospataki önkéntes tűzoltó-egylet és a sáros-

évek mulva annyi-mennyi fénye az emlékezetben. Az ifjúság az, mit a multból visszaóhajtunk; ifju gyomor még a jelen fatális időszakot is tiszszerte könnyebben emészt, mint az öreg, epés, romlott gyomor. Tizenöt évtől óta kinozom én szegény nőmet, hogy süsson nekem oly jó rétest, mint Nagy Jánosné sütött egykor Patakon, — mind hasztalan, nem is hasonlít hozzá, mint nem, mostani gyomrom a régihez. No de az is igaz, hogy szakácsné s szakácsné közt, van különbség s hogy egyik időszak jobb ételt főz számunkra, mint a másik, annyi bizonyos. Az is tagadhatlan, hogy az én árva lelkem, melyet hajdan a sors olykor olykor túsós lepényvel táplált, most folytonosan rongyos-levest eszik.

Képzeld csak, mily véletlen felfedezést tevék minap Kassán jártamban: . . . Volt egykor egy Portörő nevű tanulóársam. Mellettem ült grammatista koromban, s átkozott éles hangon énekel, — később szép szöke fiu lett, csinos ruhájú, ügyes festő, balfüleben arany függővel. Él-e vagy megholt, nem tudtam róla annyi évek óta; s most barátom, Szinye nevű abauji gödrös faluban talál rá véletlenül, mint elnyomorodott, fogatlan, rút, összefonnyadt vén rektorra. Legfeljebb lesz nálamnál 3—4 évvel idősebb, de komolyan mondom, apám lehetne. Haszontalan néztem rá, mert egyetlen vonást sem voltam képes feltalálni benne a régi Portörőből. Szegény viskójában egy széke volt, arra engemet ültetett, s maga az alatt állt. Neje a tüzpátkán ült még vénebb s csufabb nálánál is. Szegényt, ezt is átkozottul lejárta az élet, vagy is a sors — Hidd el, ugy elszomorodtam ez emberen, hogy Kassáig másról gondolkodni sem voltam képes. S hozzá még egy sáros földi tót faluban tölteni le az életet, hegyek közt,

az isten hátamegett. . . Ismerőseim között ez a szegény ember s Ördög Dankó az, kit legkeservebb állapotban tudok. — Különös, hallod, úgy van-e azzal más is; én azokat, kik nálamnál feljebb laknak, végtelen szerencsétleneknek képezelem, s találjak bármi szép lakra, mig meg nem szokom vidékét, mindig e kérdés tolódik nyelvemre: „hogy tud ez itt lakni!” A nálamnál lentebb lakókkal ellenben soha sem vagyok így, még a leguntatóbb alföldi síkságon sem lep meg e szorongó érzés. Bizonyos előttem, hogy lagnék csak lent Ördög s Portörő tulajdon e szerencsétlen életkörülmények közt bár, sokkal boldogabbnak hinném őket.

S—y néra nézve, még tartozom neked, vagy is inkább az ő becsületének a következő felvilágosítással: Zalaít én igen jól ismertem, Zempléni fi, szolgabíró volt s később önkéntes, csapatunkban. Már Kolozsvárról hazajöttünkkor annyira volt a gége sorvadásban, hogy csak suttogva beszélhetett, s e bajban halt el rövid időn Pesten, egészen kiszáradva, elnyomorodva; de szellemes, jó szívű ember volt, s azon fatális időben — mint Gyuláné maga dicsekedett előttünk — mig csak fenn járt, sok segítségére volt neki. Innen az egész mende monda; a mi pedig a kis Surculust illeti, orra, szája, tökéletesen a „Rébi lányom” dallójáé. Próbálja bárki, forduljon meg városom valamely asszonykánál hatszor-hétszer, s már sarkában a maró nyelv. A „nem mozog a fa levele ha a szél nem fújja” ostoba példaszóra igen bölcsen válaszolt egy koros nő egyszer: „mozog biz az ha egy r. . . számár dörgölbödzik is fájához.” Gyönyörű! s annyival szebb, mert e válasz épen azon férfinhoz volt intézve számos tagból álló társaságban, kiről tudta, hogy egy

közbecsülésben álló szép hölgyet rágalmazott.

Kérdezed: ki az a Róthfeld? . . . kérdésedre feleljenek következő hozzá irt, de el nem küldött levelem sorai: . . . Róthfeld Somának, a disputátiók nagy mesterének, Jakabfalvi ostorának, a g. . . m. . . kifityegtetőjének, a deési hősnek, a vagabundus Vályi czimborájának, a csirkecsontokat asztalra hányónak, az én kedves „Mutzom” szeretőjének, (Mutznak hívom legkisebb lyánkámat) a czuckerlik tékozlójának, „Durazzo” halhatatlan írójának, (Dráma) a szép menyecskék udvarlójának, a csicsvai váromladékára mászóának, (oda hova te is másztál egykor) az egykori Burschok Burschának, a Rakamazon sokáig fölöstökömölőnek, a Converations lexiconok citálójának, a vén szüzekről rettegőnek, a lábujhegyre lépő Pajzos látogatójának, a sas ette szarka bámulójának, az udvai kávé feldöntő szobalyány gyűlölőjének, az Erdélyi féle gulyáshus evőjének, a Szemere Miklós versei dicso fordítójának, a paszuly karókat jegyene csemetéknek ismerőnek sat. Nos hát ismered-e már? Ezekhez csak ennyit: Róthfeld koma pesti születésű izraelita, 23 éves szellemes német, s más irodalmakban is jártas, igen szerencsésen s gyorsan fordít. Irt egy pár jó lyrai darabot, s egy középszerű drámát. Bem alatt „aulista” volt, de Erdélyből még korán haza jött, később hoztam, s Vilma nevelője volt önszántából, nem tőlem kérve arra. Igen eszes, s politikában is jártas fiu. Sajátságos egy kölyök; minden társasági szokást f. . . ba rugó s fel sem vevő, impertinens disputáló, minden kis gyermeket képtelenül szerető borzos fekete nagy haju, nálamnál alacsonyabb (ezért felette becsülöm) első napokban visszatetsző társalgásu, de utóbb mindenkítől megszeretett eredeti különcz s igen jó szí-

1881. június 20-án hevíttetett, akkor csapra ütöttem és azóta magyar paraszt módjára folytonosan naponként kóstolgotam a fővárosi pinczemesterekkel és boreczet-gyárosokkal, és még 1881. november 13-ika s borom a nyáron át egy meleg fászpinczében meg nem zavarodott, meg nem penészedett, virágos nem lett, és meg nem ezetesedett, noha feltöltve soha sem volt, valamint lefejtve, avagy derítve sem 1881. június 20-ika óta máig és azelőtt sem, és így mint szűz bort, a melyet a magyar szőlőbirtokos osztály akar folytonosan inni, képes voltam ép állapotban eltartani 1881. június 20-tól november 13-ig feltöltetlenül, lefejtetlenül, dérittetlenül s csapra ütve s folytonosan a csapon a hordóból eresztve és fogyasztva az által, hogy a kívánatra rajzban megküldendő, saját hordójában hevítőgéppel pasztorizáltam.

Ezeknek közlése után borászatunk legfőbb bajait orvosolva hiszem és tokaji kivitelképes palaczerett palaczkort bárkinék küldök, a hordóban levő iskolázatlan pasztorizált fetőtlen fehér korcsmai közönséges bort pedig fászpinczémben bárki megízlelheti a végett, hogy állításom alódiságáról saját szemével, nyelvvel meggyőződhessek

Fromm Antal.

Levelezés.

Szerencs. 1881. decz. 19.

Tekintetes szerkesztő ur!

Becses lapjának decz. 11-én megjelenő számában előre jelzett szerencsi hangverseny, melyet a sárospataki jókedvű diákság énekára tartott városunk és vidéke közönségének felvidámítására, teljes mértékben sikerültnek mondható. Az énekkel első megjelenésével, meghódította a közönséget. A „Garibaldi induló” (a műsorozat első pontja.) — a „Népdalok czimrel jelzett egyveleget, továbbá a „Szabadságdal”-t, oly határozottsággal, könyűséggel, s e mellett is oly tüzrel, s itt-ott oly gyönyörű árnyalásokkal dalolták, hogy nem csak egy ily minden évben újra alakuló, s folyvást változó karnak, hanem bármelyik jeles dalegyütésnek is becsületére válhatott volna. Meglátszik az előadáson a gyakorlottság, s érzik az ügyes mester vezetése, a derék praecentor buzgalma. — Különösen az egyvelget mely szebbnél szebb dalok füzére, a különben is fogékony keblű ifjak a legnagyobb hatással énekelték. Utolsó dalukat a közönség megújráztatta. — A műsorozat többi pontja is mind a legkitünőbbben sikerült. Virág József a „munkácsi rab” elszavalásával mély érzést, s nem közönségest ragikai erőt tüntetett; fel Szalay Károly szenior ur, a kit Ujhely t. közönsége is, mint vig szavalót nagyon előnyösen ismer, nem csak mint páratlan komicus szavaló mutatta be magát „A nők panasza,” —

évek mulva annyi-mennyi fénye az emlékezetben. Az ifjuság az, mit a multból visszaohajtunk; ifju gyomor még a jelen fatális időszakot is tiszterte könnyebben emésztí, mint az öreg, epés, romlott gyomor. Tizenöt évtől óta kinezom én szegény nőmet, hogy süsson nekem oly jó rétest, mint Nagy Jánosné sütött egykor Patakon, — mind hasztalan, nem is hasonlít hozzá, mint nem, mostani gyomrom a régihez. No de az is igaz, hogy szakácsné s szakácsné közt, van különbség s hogy egyik időszak jobb ételt főz számunkra, mint a másik, annyi bizonyos. Az is tagadhatlan, hogy az én árva lelkem, melyet hajdan a sors olykor olykor tőrös lepénnyel táplált, most folytonosan rongyos-levest eszik.

Képzeld csak, mily véletlen felfedezést tevék minap Kassán jártamban! . . . Volt egykor egy Portörő nevű tanulóársam. Mellettem ült grammatista koromban, s átkozott éles hangon énekelt, — később szép szöke fiu lett, csinos ruhája, ügyes festő, balfülében arany függővel. Él-e vagy megholt, nem tudtam róla annyi évek óta; s most barátom, Szinye nevű abauji gödrös faluban talál rá véletlenül, mint elnyomorodott, fogatlan, rút, összefonnyadt vén rektorra. Legfeljebb lesz nálamnál 3—4 évvel idősebb, de komolyan mondom, apám lehetne. Haszontalan néztem rá, mert egyetlen vonást sem voltam képes feltalálni benne a régi Portörőből. Szegény viskójában egy széke volt, arra engemet ültetett, s maga az alatt állt. Neje a tüzpátkán ült még vénebb s csufabb nálánál is. Szegényt, ezt is átkozottul lejártá az élet, vagy is a sors — Hidd el, ugy elszomorodtam ez emberen, hogy Kassáig másról gondolkodni sem voltam képes. S hozzá még egy sáros földi tót faluban tölteni le az életet, hegyek közt,

„Sárai Mátyás,” „Özvegy ember” cz. költemények földentő előadásával, hanem mint hehedü virtuóz is a „Boka keservét” kitünő ügyességgel játszotta. Ezeket kívül kikell emelnem még Percz Samu és Sárány Dániel „Flóta-duett”-jét, és különösen Percz Samu magán dalát, mely az egész hangverseny fénypontja volt, többször kihívták, s a zajos tapsot valóban meg is érdemelte. Szóval a különben is változatos műsorozat a legmagasabb igényeket is fényesen kielégítette. —

Az anyagi sikerről nem írhatok, mert azt nem ismerem; de azt hiszem, hogyha a városi nagy vendéglőben tartatik az előadás, még nagyobb számú közönséghez lett volna szerencsénk, mert a mitől előre féltünk, — daczára az állomási főnök ur mély hálára kötelező buzgalmának. — csak ugyan bekövetkezett; ugyanis a vasuti vendéglős minden ételnek és italnak oly magas árt szabott, hogy a különben sem valami duzadt tárczájú diákokat, épen ugy, mint a közönséget hatalmasan megkoppasztotta.

A mi pedig a kedvet, a mulatságot illeti, arról eleget írok, ha azt mondom, hogy a mi közönségünk így, mint most, igen-igen régen nem mulatott. — A Haragodnak és vidékének diszevirága összegyűlt itt. Szilaj jó kedvvel járták reggeli öt óráig. Az első négyest 40 pár tánczolta, pedig a hely szűke miatt sok szép fiatal asszony csak nézni volt kénytelen. Jelen voltak: Fülel járásbíróné két leányával Evi és Annával; Kolos Barnáné; Farkas Gyuláné; Rittinger Lajosné; a két állomási főnökne; Vitányi Bertalané; Neuman Mára asszony; Szénásiné; Blaháné; Nyeseiné és nővére; ezeken kívül még számos fiatal asszony: a leányok közül különösen megemlíthetem, a kikre emlékszem: Margitai Mariskát, Sebő Mariskát és Gizellát, s a kitünő tánczos Dubán Jolánt és Menyhárt Ilonát Kohányi Vilmát és Bellát, Szilágyi Juliskát, Sipos Erzsikét. Dózsa Annát, Encsi Rózsát stb. Voltak ezen kívül még sokan, a kik mind, szépségökkel, jó kedvökkel fokozták a fiatalság derült kedélyét s a mamák örömet.

Most azért más ohajtásunk nincsen is, mint az, hogy azt az énekkart, azt az ifjuságot, a mely sok oldalú képzettségével, nemes törekvésével, hazafias érzelmeivel jó kedvű dalaival oly kellemes estét szerzett minékünk, hazza vissza az Isten közénk minél előbb, akkor aztán majd a mostani deficitet is, ha ugyan van, — a megalapított jó hírnév alapján, biztosítom, hogy kipotolandjuk. —

Isten velök.

Sajó Lajos,
szerencsi polgár.

Különfélék.

Eljegyzés. Apagy Bertalan m. k. honvédhadnagy f. hó 11-én jegyezte el Nagy Károlyban Tatár Mariska kisasszonyt.

Kinevezés. Kray István s.-a.-ujhelyi kir. ügyész az eperjesi kir. törvényszékhez ügyésszé neveztetett ki.

Első hó. E hó 19-én virradóra tenyérnyi hó esett; de a langyosabb vált időben mihamar

az isten hátamegett. . . Ismerőseim között ez a szegény ember s Ördög Dankó az, kit legkeservebb állapotban tudok. — Különös, hallod, úgy van-e azzal más is; én azokat, kik nálamnál feljebb laknak, végtelen szerencsétleneknek képelem, s találjak bármi szép lakra, mig meg nem szokom vidékét, mindig e kérdés tolódik nyelvemre: „hogy tud ez itt lakni!” A nálamnál lentebb lakókkal ellenben soha sem vagyok így, még a legutatóbb alföldi síkságon sem lep meg e szorongó érzés. Bizonyos előttem, hogy lagnék csak lent Ördög s Portörő tulajdon e szerencsétlen életkörülmények közt bár, sokkal boldogabbnak hinném őket.

S—y néra néve, még tartozom neked, vagy is inkább az ő becsületének a következő felvilágosítással: Zalaít én igen jól ismertem, Zempléni fi, szolgabíró volt s később önkéntes, csapatunkban. Már Kolozsvárról hazajöttünkkor annyira volt a gége sorvadásban, hogy csak suttogva beszélhetett, s e bajban halt el rövid időn Pesten, egészen kiszáradva, elnyomorodva; de szellemes, jó szívű ember volt, s azon fatális időben — mint Gyuláné maga dicsekedett előttünk — mig csak fenn járt, sok segítségére volt neki. Innen az egész mende monda; a mi pedig a kis Surculust illeti, orra, szája, tökéletesen a „Rébi lányom” dallójáé. Próbálj bárki, forduljon meg városban valamely asszonyknál hatszor-hétszer, s már sarkában a maró nyelv. A „nem mozog a fa levele ha a szél nem fújja” ostoba példaszóra igen bölcsen válaszolt egy koros nő egyszer: „mozog biz az ha egy r. . . számár dörgöldözik is fájához.” Gyönyörű s anynyival szebb, mert e válasz épen azon férfihöz volt intézve számos tagból álló társaságban, kiről tudta, hogy egy

sárrá s vízzé változott s a karácsonyi vásár — mintha már ez vásári törvény volna — derekasan lucskos volt.

Hangverseny. A műkedvelői előadásokból felmaradt deficit fedezésére rendezett hangverseny f. 17-én a megyeház termében kis számú közönség részvétele mellett tartott meg s aligha egy második deficitet nem eredményezett. A közönség elmaradásán nem csodálkozunk; az ünnepek előtt rendszeren házi dolgokkal vannak a családok elfoglalva s az eféle mulatságokat a küszöbön álló farsangtól várják, de más részt — valljuk meg őszintén — a célt, melyre az rendeztetett, nem találta olyannak a közönség, hogy miatta elment volna az áldozatkézség határáig. A hangverseny lefolyásáról általában kedvezőleg nyilatkozhatunk; ismert egyének működtek benne közre, kiket nem zavar többé a lámpaláz s másrészt a részvétlenség sem veszi szárnyát előadási kedvüknek. Teörzsök Gyula ur szépen énekelt, Székely Elek ur Saphir magán vigjátékát ugy pointirozta, hogy az egy jeles színésznek is becsületére vált volna. Hudich József ur, Farkas Bertalan humorisztikájára még érdekesebbé tette volna, ha hangjával ez estén kellőképpen rendelkezik vala. Olchváry Béla ur hegedűjátéka viharos tapsokat vont maga után mint a kis 10 éves Pollacsek Elemér zongorázása, kit hatalmas technikájából ítélve, már is ugy tekintünk, mint Ujhely büszkeségét. A hangversenyt kedélyes táncz zárta be Mányi Lajos jó zenéje mellett, ki mióta elhagyta városunkat zenekarát ugyancsak rendezte.

A szolgabírákra vonatkozó multkori közleményünk nem volt egészen korrekt, amennyiben a fegyelmi vizsgálat elrendelése az uj helyi szolgabíró kivételével lett megpendítve a k. bizottsági ülésen, miután a közmunka pénzek e szolgabíroság részéről már ez évi szeptember hóban befizetve s a megyei közpénztárba beszolgáltatva lettek.

Klein Jenő jeles fiatal fényképírónk, pár heti budapesti tartózkodásából, tegnapelőtt hazakerkezett s magával hozta mindazon gyakorlati ismereteket melyek a fényképirás terén ujabban felmerültek, s a folyton kutató elme nagyhorderejü vívmányaiként becsültetnek. E körülményt ezért is jelezzük olvasó közönségünknek, mert a közelgő ünnepek ajándékai között legtöbb értékkel bírónak tartjuk: ha szeretteinket egy-egy művésziesen kivitt arcképpel lephetjük meg. Erre való nézve a fényképíró ügyességének kezére dolgozik a hóvilág, mely az üvegterem segítségével a képek sikerét jó részben biztosítja.

More patrió. A sok ósdi szokások között, hogy is gyakoroltatnék nálunk másként a disznóperzselés is mint a szép apák ideleiben? A ki nem hiszi meggyőződhetik nap-nap mellett, csak reggeli 5—6 óra tájban nézzen szét a városban s látni fogja, hogy a fútczákon levő házak udvarán is gomolyog fölfelé a nem éppen legkedvesebb illatot terjesztő füst és láng. Hát bizony ott mind megannyi helyen — disznót perzselnek. Ugyan helyén van-e ez? Bizonyára nincs. Azt hisszük, hogy e felszólalásunkból tudni fogják az illető helyen, hogy az ilyen abnormis állapot ellenében mit kell tenni.

Meghívó. a sárospataki városház termében, a sárospataki önkéntes tüzoltó-egylet és a sáros-

közbecsülésben álló szép hölgyet rágalmazott.

Kérdezed: ki az a Róthfeld? . . . kérdésre feleljenek következő hozzá irt, de el nem küldött levelem sorai: . . . Róthfeld Somának, a disputátiók nagy mesterének, Jakabfalvi ostorának, a g. . . m. . . kiftityegtetőjének, a deési hősnék, a vagabundus Vályi czimborájának, a csirkecsontokat asztalra hányónak, az én kedves „Mutzom” szeretőjének, (Mutznak hívom legkisebb lyánkámát) a cukkerlik tékozlójának, „Durazzo” halhatatlan irójának, (Drama) a szép menyecskék udvarlójának, a csicsvai váromladékára mászóának, (oda hova te is másztál egykor) az egykori Burschok Burschának, a Rakamazon sokáig fölöstökömölőnek, a Conversations lexiconok citálójának, a vén szüzekről rettegőnek, a lábujhegyre lépő Pajzos látogatójának. a sas ette szarka bámulójának, az udvai kávé feldöntő szobalyány gyűlölőjének, az Erdélyi féle gulyáshus evőjének, a Szemere Miklós versei dicso fordítójának, a paszuly karókat jegyene csemetéknek ismerőnek sat. Nos hát ismered-e már? Ezekhez csak ennyit: Róthfeld koma pesti születésű izraelita, 23 éves szellemes német, s más irodalmakban is jártas, igen szerencsésen s gyorsan fordít. Irt egy pár jó lyrai darabot, s egy középszerű drámát. Bem alatt „aulista” volt, de Erdélyből még korán haza jött, később hoztam, s Vilma nevelője volt önszántából, nem tőlem kérve arra. Igen eszes, s politicában is jártas fiu. Sajátságos egy kölyök; minden társasági szokást f. . . ba rugó s fel sem vevő, impertinens disputáló, minden kis gyermeket képtelenül szerető borzos fekete nagy haju, nálamnál alacsonyabb (ezért felette becsülöm) első napokban visszatetsző társalgásu, de utóbb mindenkitől megszeretett eredeti különcz s igen jó szí-

pataki főiskolai önkéntes tűzoltó-egylet javára 1882. évi január hó 14-én tartandó zárkörű tánc vigalomra. Rendezők: Az önkéntes tűzoltó egylet részéről: Bogay Zsigmond, főparancsnok, elnök. Dr. Baczoni Lajos, Dzubay István, Galgóczy Barna, Kovásy Zoltán, Dr. Kun Zoltán, Láczy Gusztáv, Nemes Ferenc, Neuman Péter, Pavletits György, Pavletits Gyula Dr. Rik Gusztáv. A főiskolai tűzoltó egylet részéről: Dr. Ballagi Géza, parancsnok elnök, Árokháti Béla, Bartha János, Bartha József, Bornemisza Géza, Nagy Gyula, L. Nagy Sándor, Osváth Bertalan, Percz Sámuel, Perjessy Mihály, Roncsik Lajos, Virág József. Belépti jegy 1 frt. Felülfizetések közönnel fogadtatnak s hírlapilag nyugtáztatnak. Jegyek előre válthatók január 1-től Pavletits Gyula rendező-bizottsági pénztárnoknál a népbankban s este a pénztárnál. Kezdeté 8 órakor.

„Sárospataki Lapok“ címmel hetilapot ad ki a sárospataki irodalmi kör a protestans egyházi és iskolai élet köréből. Felelős szerkesztője Mitrovics Gyula. Az első mutatószám igen érdekesen van összeállítva s arról tanuskodik, hogy jeles szakmunkások működnek benne közre. Már most csak az a kívánatos, hogy úgy az egyházi, mint a tanfériak részéről meleg pártolásban részesüljön.

Hymen. Réthy Mór óraművész ma tartja esküvőjét Deutsch Regina k. a. l. özv. Deutsch Józsefné kedves leányával.

A roncsoló toroklob szörványosan városunkban is mutatkozik. Közélebb Berzeviczy Dánielnek 5 éves kis leánykáját ragadta ek.

A megyei közigazgatási bizottság kilépett tagjai helyébe megválasztottak: br. Balassa István, Ehrenheim Ferencz, br. Vay Sándor, Orosz Sándor, Bydeskuthy Sándor és Láczy Elek. Ez utóbbit a főispán nevezte ki.

Sárospatakon legközelebb a veres-kereszt főkegyelet megalakult. Elnöke herczeg Windisch-Grätz Lajosné, alelnöke báró Vay Henrikné, jegyzője Dr. Ballagi Géza, pénztárnoka Dr. Szánthó Gyula; az ideigl. választmány tagjai: Bogay Zsigmondné, Buza Jánosné, Emödy Dánielné, Krüzei Balintné, Dr. Lengyel Endréné, Tarnóczy Tivadarné. A választmány egész erővel hozzáfogott a tagok toborzásához és adományok gyűjtéséhez.

Jegyzőválasztás. Sárospatakon a Somossy János leköszönése folytán megüresedett városi jegyzői állomásra az ottan ideiglenesen már alkalmazva volt Fodor István választatott meg.

Tályáról decz. 20-iki kelettel írják lapunknak, miszerint ott meglehetősen kínos benyomást idézett elő a tudat, hogy a mádi kerület képviselője, kit függetlenség párti programmal választottak meg, időközben s a nélkül hogy a kerületet megkérdezte volna „pártonkívüli“ állásra helyezkedett. Az elvekkal való eféle csebereb kétségtelenül jelzi azt, hogy politikai morál dolgában is csehül vagyunk s köpönyegül használjuk fel azt valódi érzelmeink elpalástolására csak azért, hogy önző céljainkat elérhessük. Bizon bizon nem jól van ez!

Mai számunkhoz mellékelve veszik olvasóink a Franklin-társulat kiadásában megjelenő hírlapok előfizetési felhívását. Ez utóbbiak között a legrégebb az immár 29 ik évfolyamát élő „Va-

vü hazafi lelkü fia. Ha röst nem leszek, tán leírom egy fordítását számodra.

S most egy más barátomat ismertetem meg veled, kivel igen furcsán jutottam ismeretségre. Horváth Sándor, piarista barát. Szerzete Veszprémből Ujhelybe tétevént át, legelső napját Kazinczy Ferencz sírjának látogatására fordítá. Nevemet — ő maga is irogatván az egyházi lapokba — folyóiratainkból ismerte, s épen hozzám készült, midőn véletlenül házi fogházba záratik, s ott ül tovább fél évnél, e közben többször váltottunk levelet, anélkül hogy láttuk volna egymást, mert az első hónapokban senki se eresztetett be hozzá. Büne mindössze is az volt, hogy jó lelkü hazafi. Végre, több szellemes s humoros levelei után, igen vágyván ismerni, bejurottam valahogy a kolostor egyik szűk udvarkája s csakugyan szerencsések valánk láthatni egymás becsületes pofáját, én az övét a mélységből, ő az enyémet a magasságból mert a legfelsőbb emeletben volt elcsukva. Kiszabadulván végre, egy párszor volt házamnál; — Kolozsváron tanító. Egyike a legbecsületesebb arzoknak, s jellemeknek; ki csak ismerte, mind bele szeretett. Ily kedves, nyájasan komoly arczot ritkán lát az ember.. Verset csak időtöltésből irt fogsága előtt. Egy hozzám irt levelét leírom, kétségkívül jobb Sulyánszky, Szelestey valamenyi verseinél. Egy pár sora hozzá irt levelembeni tréfámra vonatkozik: ki írásm példál: hogy a mint levelem veszi (még akkor nem láttam) mérje magát rögtön, s ha nem magasabb 5 láb 3 hüvelyknél, úgy örökös barátom. (S kaczagj! sem több sem kevesebb mint 5 láb 3 hüvelyk ő is.) Aztán írásm, miként Vadnay mint szép fiut irta le előttem. Ismét, lerajzolván tégedet, azaz testi lelki tökéletességeit tisztas alakodnak — előtte:

sárnap Ujság,“ mely a nagy képes hetilapnak, az olvasó közönség e kipróbált házi barátjának, jövőre legjobb ajánlása. képeinek évről évre szaporodó száma és szebb kivitelek mellett, kiváló irodalmi erők által kiállított, folyvást növekedő változatos tartalma, mely teljesen fölöslegessé teszi a magyar közönségnek hasonló külföldi lapok járatását, míg társalaja a „Politikai Ujdonságok“ s politikai heti események gondos és hű összeállítását adja s képes gazdasági mellékklappal van bővítve. A „Képes Néplap“ a legolcsóbb hetilap, a kevésbé vagyonosok vasárnapi ujsága, tanulságos és mulattató tartalommal s a politikát tárgyaló rendes rovattal, ezek kiegészítője a „Világkrónika“ című képes melléklet, mely eddigi rovatai mellett újévtől kezdve nagyobb elbeszéléseket és regényeket is fog közölni s a mely hetiközlönynek ép úgy, mint a „Képes Néplap“-nak ára féllevere csak 1 frt. Ugyanez iv tartalmazza a „Jogtudományi Közlöny“ szaklapnak előfizetési felhívását, továbbá a Franklin-társulat könyvkiadásainak jegyzékét.

C S A R N O K.

Narcisse karácsonya.

(Francziából.)

— M. Déclous után. —

Nehéz selyem függönyök fogják fel a tágas ablakra verődő holdsugárt... A szoba homályban van... A kandalló fel-fel lobbanó zsarát-noka csak a közeli butorra vet némi veres fényt; egy-egy erősebb láng pillanatra látni enged a szoba terét s játszik a függő lámpa rózsaszínű üvegén... Csend van...

A kandalló előtt kényelmes hintaszéken fiatal nő ül. Szabályos arcz. Ólében nyitott könyv, mely lassanként aláhanyatló kezében összezárul s a szép kéz hüvelyke a sima velin papir közt marad. Fejét hátrahajtvá s hinned alszik, ha a láng visszénye rubin ragyogással nem égne a nyitott szem tükörében...

A szekrényekre rakott vázák, az asztalokon nyugvó szobrocskák, virágedények szeszélyes, változó alakot öltenek. Az ablakhoz közel levők mig egyik oldalukon halvány-kékes világot nyerne, ellenkező részök homályba olvad, a kandallóhoz közel esők izzó, veres fényt tükröznek vissza. Árnyok a falon hol megnyulik, hol szeszugszorodik, a szerint, a mint a láng újabb életet nyer, vagy kialváshoz közel. Kisérteties mozgás. Az edények, szobrocskák majd tánczra kelni, majd előre-hátra hajlongani látszanak...

A nő felkel, tápot ad a kandalló nyitott torkának...

Elsötétül, majd új lobbot vet a láng; jobban megvilágítja a himzett, nehéz szőnyeget, a falon függő olajfestményeket, a boudoir atlasz butorait művészien faragott, aranyozott támláival, felcsillámlik visszénye a kakadu rézkalitján s tűzvörösre világítja az előtte álló alak selyemruhájának ránczeit s szöke hajának homlokára csüggő fürtéit.

kérem tréfásan, legyen ő a 3-ik löherlevél köztünk. Az egészet ki nem írom, csak részeit.

Jan. 31 1850.

Miklós! e néma zárt falak közül
Köszöntekek még most is tégedet!
Ugy látszik, pártot ütött ellenem
Haragja mérget ontja rám a sors...

Keblemben edzett férfi szív dobog,
Mely száz viharral szembe néze már,
S ha akkor ketté nem törött, midőn
A szent hon és szabadság vérbe fult:
Magán baját is elbirandja tán.

A farsang végső napjain se várj, —
Ez ám sors nyúlába igazán.
De hát panasza fojtsam-e azért
Az életet, mint gyáva gyermekek!!

Nemes szivednek hű tolmácsai,
Mosolyra vonták sokszor ajkamat:
Termetre én nálad nagyobb alig
Vagyok, — tehát barátod, ugy-e bár?
Zömök, miként te, széles mellű is...
Szépségem is kíváncsin érdekel?
Ha még tudok tréfálni, rajta hát!
Mosolygom öleted, — bizony kujon,
Hamis fiu vagy, — tán apácza főt
Szerettek volna látni szemeid?

Való! olyan sovár tekintet
Vetél reám, mint Herfort Klárirra,
Midőn kormos ruhában lopta el
A holt falak közt sorvadó szüzet.

Tompát barátomul tekintem
Rám nézve lenne büszke diadal,
Azért nekem nagyon reá okom,
Fölkérni téged, hogy ajánlj neki.

„Tiszteld a nőt“, Schiller parancsolá,
Am én Schiller parancsa nélkül is
Hőn tisztelém a szende hölgyeket,
De nódét számszorozva tiszteltem
Ki — mint írad — a résztvevő kebel
Érzelmivel kíséri sorsomat.

Az ablakhoz közelg, szétvonja a leomló függönyt.

A telehold visszaverődve a tél hólepléről éles világot az unott kifejezésű arczra. Mily csendesség a nagy város utczáin! Embert keveset látni. Egy-egy elrohanó alak, hóna alatt csomagot szoritva, mint siet haza! A szemközti házor ablakai egyenként világosodnak, helylyel közel elesebb fényt nyerve.

Ott most öröm van. A karácsonyfa apró gyertyái szórják fényüket. Gyermekek-ujongás fogadja az égi ajándékot. Mert hiszen — most jut eszébe — karácsonyest van, a családiasság, a szeretet ünnepe!

Emlékében képek tűnnek elő! Mikor ő is otthon volt, ő is örült ez estének hónapokkal előre! S most!? Otthon?! Hova lett az ő otthona?!

Látja a szülék nyájas arczát, érzi azt a feledhetlen gyöngédséget... S a gondolat-menet gyorsan szökik egyik tárgyról a másikra, nem törődik helyvel, idővel... Szemei előtt a gyertyák már nem a tülevelű fákön égnek többé! Kettős ravatalon nyugszik az a két ismerős, nyájas arcz, lehunyt szemekkel; sötét lepelre, délszaki növényekre vet bágyadt világot a lomhán égő nagy gyertyák sárga fénye...

Elmentek, járvány ragadta el őket. Visszajönnek nem sokára! Ezzel vigasztalták a szöke firtü, zokogó kis leányt... Nem jöttek...

A büszke fő lehajlik. Homlokát a hideg ablakhoz szorítja... Keble szagztatottan hullámszik... A csipke kendő szép szeméire tapad. Narcisse, édes Narcisse! hangzik e pillanatban egy rikácsoló hang.

Összerezzenve bocsátja el a függönyt, sötétben marad, borzongást érez tagjain átfutni.

Adj enni Kokónak! hangzik az iménti hang. Ah! Istenem, mennyire megijesztett ez ostoba állat?

A sötétség nem kedvező az ilyen hangulatnak. Csengettyűje után nyul, melynek ezüst hangja élesen válik ki a tompa, zugó csendből. Senki sem jön...

Ismétli s ekkor jut eszébe, hogy cselédeit mind elküldte. Nem is gondolt reá, miért kéredeztek egyszerre ide-oda. Bizonyára mindannyian boldog, családi körben töltik ez estét! Mennyire elhagyott, mennyire egyedül maradt ő! s az udvarlók, mások unalmig; — most, mintha összebeszéltek volna... Elmaradtak... Ki is keresné őt fel ilyenkor?! Hiszen nem Sylvester éj, hanem karácsonyest van!... Óh! Istenem, hová, hová jutottam?! suttogja félhangon.

Csacsika, gyujts gyertyát! sikoltja a kakadu. Igazad van Kokó, ezt kell tennem. Nehány pillanat multán gyertyák fénye osztatja el a homályt s a szoba barátságosabb kinézést nyer...

Erlótni akarja mulatását, madarával játszik, majd zongorájához ül, semmi sem elégti ki. A zongora is mintha szemére hányná, hogy ez estén sem hagyja békében. Félre tett könyvét veszi ismét elő, „Gauthier Margit.“ Elmereng... Könnyelmű volt s mégis volt Armándja, ki szerette tisztán, igazán. Neki senkije, senkije, ki így szeretné... Multjára gondol, látja a rokoni házat, hol felnevelték, látja a fiatal férfit, ki kezével, vagyonával kínálta meg... Látja a fényes

Tőled pedig barátom! jobbotat
Nyujtván, bucsut veszek, hogy meg ne ünd
E füzfa lantnak pengetéseit.

34 évű. Igen sajnáljuk mindnyájan, hogy elkellett innen mennie. A kolostornak nagy gyümölcsös kertében sok jó nyári napot töltöttem! vele együtt. Igen megszeretném a jó barna embert.

(Itt következik a Sz. M. „Az én kedvteléseim“ című költményének német fordítása Róthfeldtől.)

Róthfeldtől tegnapelőtt vettem levelet Bécsből, hol most tanulmányait folytatja. Ezt írja többi között „Tele vannak most a német lapok Magyar-honnal: Erdélyi János regéi (?) és mondái (kivel tévesztette őt el ez a fiu?) Styrtől levannak fordítva. Tompa János népregei szinte lefordítottak.“ Látod-e ember! mily híres vagy? mégis azt állítod, hogy kettőnk népszerűsége a százhöz igy áll: én 2, te 3. Hiszen te a hir országában gazdag gyapjúkereskedő zsidó vagy, én pedig melletted csak háton juhboróket czepeelő rongyos zsidó. Türelem taxát fizetek az irodalom sorompói közt.

Nézd mily jól ir már Róthfeld magyarul is, pedig mikor még Erdélyben találkoztam vele, átkozott rosszul beszélt... Emlékezel (a „te“ cím „Waffenbruderi“ visszaütathatlan tónus volt tőlök) még azon szép időkre, midőn egy regényes szép estve, azon szobának ablakai előtt, mely nappal, tisztelt családodnak ebédlőül, éjjel pedig becses magamnak hálósobául szolgált, — egyszerre csak Vályi Károly, mint egy földre szállt Apolló, egy cigánybanda élén megérkezett s én felbredék, s Vályi ezen szavait hallottam: „ez becsületes ember, ennek Rákóczi kell,“ és a barna csapat csakugyan hatalmasan ráhu-

bált, hol első felléptével ünnepezt szépség, hódító tánczosnó lett; látja azt a másikat is, azt a hideg, szép arcot, azzal a delejes tekintettel; újra átérzi a közönyt, a részvétet, a tetszést, melyért még haragszik, hogy oly hirtelen nő s már is érzi az édesen gyöttrő hevet — a szerelmet; újra érzi a keserű csalódást, a megaláztatást s újra látja, mily törekeny a hírnév s mily nehéz visszalépni onnan, hol az öröm egy nyugtalan tünemény, a boldogság elérhetlen tündér avagy délibáb s az élet valójában oly sivár, üres tengődés, hol pompába, élvezetekbe temeti magát s fásultságban keresi a fájdalmas gondolatoktól menekvést...

Most már mindkettő családot alapított, boldog ember... Őt feledték, vagy ha nem — gyűlölik. Az első megérdemelte, de a másiknak boldogsága fáj neki, fáj végtelenül... Talán még most is tudná szeretni!...

Albumát veszi elő, Mennyi különféle alak... Azoknak képe, kik hosszabb-rövidebb ideig kegyét bírták... Egy-egy csapat életének más-más szakaszát juttatja eszébe. Mindenütt egy-egy kimagasló alak — a főbolygó s az elmosódott emlékü mellékboldogok. Soknak talán már nevét sem tudná. Mily tarka változatosság a külsőben, modorban, mégis mily bántóan egyhangú jelleg, mely ezek emlékein egyaránt átvonul: az érzéki, a mámorba fulladt szerelem jellege! Mennyi elvesztegetett, mennyi elpazarolt idő, mely nem tér vissza soha... Üres, ostobaságokkal töltött esték mulatása, milyen keserű utó izzagok hagytak lelkében. Szórakozás, élvezetek erkölcsi alap nélkül — mulattathat ugyan, — de boldogságot nem, legfeljebb fásultságot szülhet.

Eles csengetés hangzik előszobájából. Felriad gondolattól: ki zavarhat, ki az?

Nyissa ki, vagy nyitassa Narcisse. Igen hideg van. Én vagyok Bénévit. Magával akarom tolni a szent estét...

Éppen az, kivel oly mostohán bánt, kin csak nevettek, élceltek, kit jó bolondnak tartottak! Ez jön ma is, ez megemlékezett felőle is, talán meglepetést is készített számára! Ez szeretné, ez igazán vonzódik hozzá!... Igen, ez az ő Armandja. S miért ne? Lehet ő is még boldog; úgy, a hogy ő azt számtalanszor elképzelte magának! Ez mind villámgyorsan fut át agyán, keze már a kulcsra van és — benuktan hanyatlik alá, eszébe jut, hogy Bénévit — másnak völgenye... Elronthatná a viszonyt, kezében van Bénévit, elrabolhatná e szívet is, de vajjon mit adhatna érte viszont? Mennyire hasonlít sorsa Gauthier Margitéhoz; eszébe jut ennek helyzete, midőn Armand szerelmet vall neki s ez jobb érzésből ösztönözve mondja az elkábitott ifjunak: tanácslom, utazzék el, utazzék azonnal, messze!... s e szavakat suttogja magában... önfelédten.

Ujabb sürgetés.

Nem lehet barátom, be vagyok zárva, cseledeim elvitték kulcsomat magukkal.

Nem hihetem, feleli a külső kang. Különbösen ez nem baj. Betöröm az ajtót!

Az Istenért, ha mondom nem lehet!

Nem lehet?... Talán már későn jöttem? Kérde a külső hang szurósan.

A vágás talált. Narcisse kebléhez kap s

zott (ugy irom mint ő írta). Ezek még szép idők valának! És tudod még, mi lett a vége? hogy azután a bor nemes harmatát beszívni, és Lasztócz virággal enyelegni mentem Károlyval. Ily érzésektől indítva mentem a minap vigczimboráimmal a Prateren keresztül hazafelé, és a mint akkor, ugy most is Rákóczit danóltunk, (nevetni fogsz, én danóltam) de ennek a mulatásnak nem olyan költészeti volt a vége, mint a lasztóczy éjzenének; utánunk egypár vas fővegű gendarmes lépegett, de a derék hősök nem bírtak Vályi Károly jeles logikájával: „ezek becsületes emberek, azért kell nekik Rákóczi,“ Ó nem! sőt az ellenkezőknek tartottak, s becsukni akartak; de még is a comédia a nélkül hogy tragédiává lett, — végződött.

Ki az a te Maecenasod (avitus editus regibus) ki „Virág regéide“ kiadja?... Azt irodolykor olykor: „fél éde vagy verset sem irtam“ sat. — de csak család az embert, hiszen igen is sokat dolgozol! az én röstégem ha nyolcz águ sarkanytyut döfnék oldalába sem volna évek alatt képes annyit írni.

A Kazinczy Gábor említett munkája csakugyan hasában maradt. Oleum et operam perdidit. Kár azon néhány napért, mit miatta dolgozott.

A perditissimus Pesten van, — America felé most már fülét sem fordítja, pénzét hatalmasan költi, s hol tengerész, hol mérnök, hol pap készülni. Mondtam előre, hogy semmi sem lesz belőle. Most látom, hogy ebből vers is lehetne:

Mondtam én azt előre:
Semmi sem lesz belőle:
Körmeivel százfele is kap,
Majd mérnök, majd tengerész, majd pap.
Mondtam én azt előre:
Semmi sem lesz belőle.

vezeklésül rebegi utána e szavakat: igen barátom, már későn jött.

Gyönyör kacagás. Az üvegtábla csörömpölve török be s ékszeretok repül be azon át az előszobába e szavak kíséretében: ne mondja, hogy hiába vesztegette idejét reám. Adieu szép Narcisse! jó mulatást! Gyorsan távozó léptek elhaló zaja követi ezt.

Felveszi, kinyitja; szép, értékes gyöngyosor omlik kezébe.

Tehát csakugyan! Megemlékezett legalább egy felüle is karácsony estéjén.

Támolyogva lép szobájába s pamlagára dől, kezében a nyitott ékszeretok. A megbántás dacára, megnyugtató érzés szállja meg; jól esik belátnia, miszerint erős volt. És a mint hosszasan nézi a gyöngyosort, könnyebülést szülő könnyüi erednek meg s talán hosszú idő óta először sirja ki magát, szívből, keservesen. Igaz gyöngyosorra hullatja a megbánás, vezeklés igazabb gyöngyeit.

Van bocsánat számára is; van szánalom! A kakadu is azt sikoltja folyton: szegény Narcisse! szegény Narcisse!

Dr. Nyevezkey Antal.

A bodrogközi Tiszaszabályozási társulat munka eredményének kimutatása.

december 1 — 20-ig.

Foglalkozás	Munkások száma naponként	Nov. 15—20-ig költésbe fordított föld mennyiség köbmtr.
1. Tiszatöltésemelés, a Ricsé, Czígánd, Csermely és karádi töltéseknél.	288	12000
2. Napszámok a Tisza töltések kijavításánál parterördítések és fonások készítése Karád, Csermely Czígánd és Ricsén.	140	
3. Földmunkások és napszámok bodrog-töltések emelése és part erődítéseknél.	316	13000
4. Törökéri zsillipnéli munkálatoknál, kőműves, ács és napszámok.	46	
Összesen	790	25000

S.-a.-Ujhely 24/12 1881

Látta **Dioszeghy János**, társ. alelnök.

Szerkesztői mondanivalók.

Gálszécsről egy névtelen kártyát vettünk, azonban az írást összehasonlítva, bizonyos közölhetlen cikk kéziratával, nem nehéz íróját kitalálnunk. E kártyán egy neveletlen ember gorombáskodik velünk amiért minden tekintetben irodalmi színvonalon álló közleményét a papír kosárba dobtuk s otromba szemrehányásokat tesz e miatt, kijelentvén: „hogya ő ezt előre tudja, sohasem részeltette volna a „Zemplén“-t 1 frt 50 kros pártfogásába,“ mely nélkül mink mármost bizonyára földönfutók lennénk. Ennek ez úrnak ugy látszik, annyi fogalma sincs egy lap szerkesztéséről, mint egy hajdunak a harang öntéséről; ő azt gondolja: hogyha egy évnegyedre előfizet rá, már akkor szabadalmlevelet nyert ideitlen eszeszüleményeit annak hasábjain világá bocsátani. A zempléni tanítóegyesület gálszécsi járáskörének bizonyára nem tettünk volna jó szolgálatot, ha e minden logikai rend nélkül összevisszahányt valamit nyilvánosságra hozzuk; mert mit szól a tanító egyesület az nyilvános referendához, amely ilyen entreflékkel van kitarakázva: „A minék kezdete van vége is kell hogy legyen. Átmentünk tehát a tanácsterembe, hogy ott közösen

No látod, még verset is küldök. s azzal érd be, mert hozzád mit sem viszek magammal, — én csak a tiedet akarom hallani.

Miskácskám! az Isten áldjon meg! Válaszolj minél előbb, s sokat; mert „nemde sokat érdelek.“ Május végére pedig bizonyosan várhatok, hiszen tán csak nem gördít a manó megint valami sziklát előmbé. — Nöcskédet szívesen üdvözlöm nőmmel együtt — óhajtom, hogy e levél hozzád jusson, mert barátom, most tömérdek levél elsikkad. Isten veled! Isten veled!

Miklósod. Ugy! én hozzád irtam régen már egy igen rövid levelet, s benne e filkó verset: de a levelet lecsapván valahová, midőn másnap küldeni akartam, szörén lábán elveszett:

Sűrű vendég
Falu végén,
Délczeg lovak, vadász ebek,
Ugatóstól hangzó berek,
Tölt kamara, csintalan kedv,
Miska pajtás! így volt régen,

De a német
Nem sokára
Mindből ki fog forgatni
Csak a gyomrom fog ugatni. —
S paripa helyt majd felcsapom
Magam szent Mihály lovára.

Miska! Szólhatnál egy okos szót N Ignácznak, tőled jobban venné. Már másodszer koquetiroz a kormányval azzal, hogy a kutyákat adóztatni kívánja, — azzal a kutyák birtokosait. Mi ostobaság s hazafiatlanság ez! hát nem elég adót fizetünk e?... s ahhoz, ily emlékeztetés magyartól s pedig írótól!

együnk is igyunk!! de nem azon értelemben tegyük ezt, melyben azt oly sokan általánosságban szeretik venni a tanítók? rovására, hanem hogy ott szép pohárköszöntéseket mondjunk stb. Azután mindjárt így folytatja: „Történet pedig mind ez az állami iskola helyiségében a z o n s z e m p o n t b o l, hogy itt minél könnyebben elejét vehessük illetőleg megátalassuk az eszem iszom félszeg kinyeséseit netalán kifejlődésükben!! „Ne neked tanító-egyesület! ez aztán megadja mindhárom kapját a te tagjaid józan erkölcsös életének!... S mert mi ezen iszonyu rosz grammatikával összevissza hányt handabandaságtól az imprimatur-t megtagadtuk, most nekünk áll e nagy tanfériu s azzal fenyegetődik: hogy majd talál ő magának lapot a mely vezércikkül fogja beállítani az ő észficzamait... Mi szerencsét kívánunk neki a házaláshoz, meglehet hogy Délafrikában, — hol az emberek csak 5-ig tudnak számolni s a helyes gondolkodás azon magaslatán állanak: hogy a falnak nem mennek fejjökkel — még kapni is tognak szemleli törpéségein, de minket kíméljen meg azoktól egyszer mindenkorra, mert ha az állam kényerén való élés megengedi is az ilyen időbrablással járó foglalkozást, megnem engedjük mi, hogy szerkesztői eljárásunkat azon modorban gáncsolja a mely modorban azt nyilt kártyájával tette, ha még százszor annyi címze lesz is, mint amennyit közölhetlen cikkében neve alá bigyesztett.

Felelős szerkesztő és kiadó laptulajdonos

B O R U T H E L E M É R.

Főmunkatárs: **FARZAS BERTALAN.**

Árlejtési hirdetmény.

A nagyméltóságú vallás és közoktatási mk. miniszter urnak 1881. évi júliushó 6-án 9181. sz. a. kelt magas rendelete folytán a kis-rozvági állami népiskolánál szükséges melléképületeknek építése engedélyeztetvén, ezen építmény vállalkozás utjáni biztosítása végett 1882. évi Január 10 én délelőtti 10 órakor a zempléni megyei kir. tanfelügyelőség hivatalos helyiségében szóbeli és írásbeli zárt ajánlatok elfogadása mellett nyilvános árlejtés fog tartatni.

Az építési költség 1012 frt 88 krral van előirányozva, mely összeghez szükséges kézi- és fuvar napszámok fejében 300 frtnyi készpénz fizetés is járul. —

A terv, előméret, költségvetés, épületi leírás és az árlejtési és építési feltételek 1882. évi január 9 ig a fennehílt irodában megtekinthetők és ugyanott átvehetők az írásbeli zárt ajánlati minták is. —

Felhívotnak a vállalkozni szándékozók miszerint a fent kitett napon és órában, az előirányozott építési költség után számítandó 5%-től bántpénzzel ellátva, a kifizett helyen személyesen megjelenni, vagy pedig jogérvényes zárt ajánlatukat az 5%-től bántpénzzel melléklése mellett a zempléni megyei kir. tanfelügyelőséghez 1882. évi Január 10 napjának délelőtti 9-óraig beküldeni sziveskedjenek.

Kelt S.-a.-Ujhely, 1881. évi decz. 21-én.

Nemes Lajos.

I—2

zempléni megyei kir. tanfelügyelő.

Csász. kir. osztr. szabadalommal

és
porosz királyi miniszteri jóváhagyással.

Dr. Borchardt illatos növény-szap-

pana, a testbőr szépítésére és jobbítására, elismert hatékonysága minden bőrküületeknél, eredeti csomagcskában bepecsételve 42 kr.

Dr. Lindes tanár növényi rudacs

kenőce, a haj fényét és ruganyosságát fokozza és egyszersmind az oldalhaj összetartására is alkalmas; eredeti darabokban 50 kr.

Dr. Beringuier fő-gyökér-hajolaja.

a haj és szakáll sürítésére és fentartására 1 palaczk, ára 1 o. é. frt.

Dr. Koch növényezukorkái, ismert

jelességű házszer hűtés, rekedtség nyálkásodás és torokkarcolásnál stb. 70 és 35 kros eredeti dobozokban.

Dr. Hartung Chinai-héjolaja, a haj

növesztése és szépítésére pecsételt és pohárban bélyegzett üvegekben ára 85 kr.

Dr. Suin de Boutemard zamatos

fog-szappana, a fogak és a foghús épentartására és tisztítására a legáltalánosabb és legbiztosabb szer; 1/4 és 1/2 csomagkákban á 70 és 35 kr.

Balzsamos olajbogyó-szappan, a bőr

finomsága és puhaságára életét és tartós befolyása által tünik ki; 35 kros csomagokban.

Dr. Beringuier zamatos korona-

szesze, értékes illat- és mosóvíz, mely az életszerket erősíti és üdíti; eredeti palaczkokban á 1 frt. 25 kr. és 75 kr.

Leder testvérek balzsamos földi-

dióolaj-szappana, darabja 25 kr. 4 db. 1 csomagban 80 kr. Különösen családoknak ajánlható.

Dr. Hartung növény-kenőce, a haj

növéskeltésére és felélesztésére, bepecsételt és üvegekben bélyegzett téglékben á 85 kr.

Az egyedüli elárúsítás fent kitett árak

mellett: **Sátoralja-Ujhelyben**

Szentgyörgyi Vilmos urnál,

valamint az ország több gyógytáiraiban s nagyobb gyarmat és diszmiáru üzleteiben.

Hamisítások ellen különösen óvást teszünk.

Rajmond és társ,

cs. kir. szabadalom-tulajdonos **Berlinben.**

3—8

A s.-a.-ujhelyi népbank mint takarékpénztár

1881-ik évi január hó 22-ik napján délutáni 3 órakor

a bank helyiségében tartandó XII-ik rendes évi

KÖZGYÜLÉSRE

a részvényesek megjelenni tisztelettel felkérnek.

A közgyűlés tárgyai következők:

1. Az igazgatóság évi jelentése az 1881-ik év üzleteredményéről.
 2. A felügyelő bizottság erre vonatkozó jelentése.
 3. Az 1881-zárszámla és mérleg megállapítása.
 4. Az 1881-ik évi osztalék megállapítása.
 5. Az évi nyereményekből eddigelé az alapszabályok 10-ik §-a értelmében visszavásárolt 200 db. részvénynek megsemmisítése s a visszavásárolt részvények értékének a tartalékalaphoz csatolása.
 6. Az alapszabályok értelmében megürülendő igazgatósági tagok helyeinek választás utjáni betöltése.
 7. Az alapszabályok értelmében teendő indítványok feletti határozat.
 8. Az igazgatóság és felügyelő bizottság részére kiadandó felmentési határozat hozatala.
 9. A közgyűlés jegyzőkönyvének hitelesítésére két részvényes tagnak megválasztása.
- Végre közhírré tételik, hogy az 1881-ik évi zárszámla megtekintés végett 1882-év január hó 14-ik napjától az intézet helyiségében kitéve leend.

Kelt S.-a.-Ujhely, 1881. decz. 20-án

Az igazgatóság nevében:

Nyomárkay József s. k.
vezérigazgató.

Ezer darab névvel ellátott számla 4 frttől feljebb.

„ZEMPLÉN“

KÖNYVNYOMDÁJA

ajánlja magát mindennemű

könyvnyomdai munkák

ugymint:

Könyvek,

Folyóiratok, Levélfejek,

GYÁSZJELENTÉSEK,

Szabaduló és tanulólevelek,

Borítékok,

KÖRLEVELEK

Gazdasági,

társulati, pénzügyi,

közjegyzői, ügyvédi és kereskedelmi

NYOMTATVÁNYOK

gyors, olcsó és pontos elkészítésére

NÉVJEGYEK

Nyugták,

Eljegyzési kártyák,

FALRAGASZOK,

Esketési meghívók

Számlák,

BÁLI MEGHIVÓK

Száz darab névjegy 50 krtól 1 frt 20 krig.

Ezer darab levélboríték címmel 3 frt 50 krt.

Száz darab esketési meghívó borítékkal együtt 2 frt 50 kr.

Előfizetési fölhívás

„BUDAPESTI HIRLAP“

czimű politikai napilap

1882-ik évi folyamára.

A „BUDAPESTI HIRLAP“ a legoliosabb fővárosi politikai gazdasági és szépiropalmi napilap, megjelenik minden nap, tehát hétfőn és ünnep utáni napokon is 12–16 oldalnyi tartalommal.

Á r a :	Egyévre	14 frt — kr.
	Félévre	7 „ — „
	Negyedévre	3 „ 50 „
	Egy hónapra	1 „ 20 „

Beosztása figyelemmel van arra, hogy a politika, a társadalom, a művészet, az irodalom s a **közönség mindennemű érdeklődésének köre** arányosan képviselve legyen benne. A közintézetek, a nyilvános társaságok, a hatósági élet és a magánszórakozás szolgálatában egyaránt kíván a „Budapesti Hirlap“ buzgólkodni. Tekintettel van azonképen arra, hogy a család minden tagja, a komolyabb férfiak és a gyöngédebb izlésű hölgyek egyaránt találjanak benne magoknak rovatot: oktató, mulattató s ismeretterjesztő közleményeket.

A „BUDAPESTI HIRLAP“ politikai magatartásának irányzója a magyar nemzeti érdekek ápolása mindenek felett.

A „Budapesti Hirlap“ pártkötélékbe semmi körülmények között nem lép, de sőt fentartotta magának minden oldallal szemben a **nemzeti érdekek, a magyar politika igazainak**, a maga szabad és független meggyőződése szerinti hangoztatását.

A magyar kultúra védelmének harezosai e lap dolgozó társai, méltányosak a törekvéssel, intők a mulasztással, kiméletlenek a rosszakarattal szemben.

E mellett elsőrendű gondja a szerkesztőségnek, hogy a Budapesti Hirlapban e lap olvasói oly közlönnyt kapjanak kezükbe, mely a versenyt minden tekintetben bármely belföldi vagy külföldi lappal fölvehesse, az összehasonlítást kiállja, kiállja úgy közleményeinek gyorsasága, hitelesége és kimerítő volta, mint íróinak kvalifikációja tekintetében.

Irányunk helybenhagyása, fáradozásaink megjutalmazása gyanánt áll mellettünk az a példátlan felkarolás, mely a magyar hirlapalapítás történeteiben hasztalan keresi párját, mely alig félévi fennállás után a „Budapesti Hirlapot“ a legolvasottabb magyar napilapok sorába emelte s melyért a lapszerkesztősége örök hálára kötelezettek éri magát diszes közönségével szemben.

Azért fordulunk bizalommal a tisztelt olvasó közönséghez és kérjük becses támogatását vállalatunknak, mely hivatva van arra, hogy hazánkban a hasonló német vállalatok kártékony elszaporodásának hathatósan utját vágja.

A Budapesti Hirlap irányczikkeit rendszeren

Kaas Ivor báró és Rákosi Jenő

írják.

Egyéb gazdag közleményei mellett közöl e lap rendszeren egy-egy érdekfeszítő regényt a legjobb szerzőktől, eredetit és külföldit felváltva. Így most fejeztük be Rákosi Jenőnek „A legnagyobb bolond“ czimű két kötetes regényét: ezt követi Henry Greville „Eltűnt“ czimű érdekfeszítő regénye, ezután gróf Teleki Sándortól „A barna paraszt felesége“ czimű eredeti regényt fogjuk közölni.

Az előfizetési pénzek a „Budapesti Hirlap“ kiadóhivatalához (Kalaputcza 16. szám) küldendők.

Csukássi József,

Rákosi Jenő

A „Budapesti Hirlap“
kiadó-tulajdonosai.

Csukássi József

A „Budapesti Hirlap“
felelős szerkesztője.

VÉGE

266

B

115